

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Alicja Sosnowska

Verwerende partij: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu
Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Uitlegging van artikel 5, derde alinea, EG, van artikel 2 van richtlijn 67/227/EEG van de Raad van 11 april 1967 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting (PB 71, blz. 1301), alsmede van de artikelen 18, lid 4, en 27, lid 1, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1) — Nationale regeling inzake omzetbelasting waarbij met betrekking tot de termijn voor teruggaaf van het overschot in minder gunstige modaliteiten wordt voorzien voor belastingplichtigen die belaste handelingen beginnen te verrichten en zijn geregistreerd als belastingplichtigen die intracommunautaire leveringen verrichten — Beginsel van fiscale neutraliteit en evenredigheidsbeginsel

Dictum

- 1) Artikel 18, lid 4, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, zoals gewijzigd bij richtlijn 2005/92/EG van de Raad van 12 december 2005, en het evenredigheidsbeginsel verzetten zich tegen een nationale regeling als die in het hoofdgeding, waarbij, teneinde de tot voorkoming van belastingfraude en -ontwijking noodzakelijke controles mogelijk te maken, de termijn waarover de nationale belastingadministratie beschikt voor de teruggaaf van het overschot aan belasting over de toegevoegde waarde aan een categorie van belastingplichtigen, wordt verlengd van 60 tot 180 dagen vanaf de indiening van de aangifte in de belasting over de toegevoegde waarde door de belastingplichtige, tenzij deze een zekerheid van 250 000 PLN stelt.
- 2) Bepalingen als die in het hoofdgeding vormen geen „bijzondere [...] afwijkende maatregelen” tot voorkoming van bepaalde vormen van belastingfraude of -ontwijking in de zin van artikel 27, lid 1, van de Zesde richtlijn (77/388), zoals gewijzigd bij richtlijn 2005/92.

(¹) PB C 69 van 24.3.2008.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 12 augustus 2008 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Chambre de l'Instruction de la Cour d'appel de Montpellier — Frankrijk) — Uitleveringsprocedure/Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

(Zaak C-296/08 PPU) (¹)

(Politie en justitie samenwerking in strafzaken — Kaderbesluit 2002/584/JBZ — Artikelen 31 en 32 — Europees aanhoudingsbevel en procedures van overlevering tussen lidstaten — Mogelijkheid, voor lidstaat die uitleveringsverzoek uitvoert, overeenkomst toe te passen die voor 1 januari 2004 is aangenomen, maar sinds latere datum in die staat van toepassing is)

(2008/C 260/05)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Chambre de l'Instruction de la Cour d'appel de Montpellier

Partij in de uitleveringsprocedure

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Cour d'appel de Montpellier (Frankrijk) — Uitlegging van de artikelen 31 en 32 van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB L 190, blz. 1) — Mogelijkheid voor een lidstaat om in zijn betrekkingen met een andere lidstaat gebruik te maken van andere procedures dan die van het kaderbesluit, en met name die van de Overeenkomst van Dublin van 27 september 1996 betreffende uitlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie — Effect van de omstandigheid dat de lidstaat die het aanhoudingsbevel uitvaardigt, geen kennis heeft gegeven van de bestaande overeenkomsten en regelingen die hij wil blijven toepassen — Mogelijkheid voor de staat die het aanhoudingsbevel uitvoert, om een overeenkomst toepassing te laten vinden die is vastgesteld voor 1 januari 2004, maar in die staat na deze datum in werking is getreden

Dictum

- 1) Artikel 31 van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, moet aldus worden uitgelegd dat het alleen betrekking heeft op de situatie waarin de regeling inzake het Europees aanhoudingsbevel van toepassing is, hetgeen niet het geval is wanneer een uitleveringsverzoek betrekking heeft op feiten die zijn gepleegd vóór een datum die door een lidstaat is aangegeven in een overeenkomstig artikel 32 van dit kaderbesluit afgelegde verklaring.

2) Artikel 32 van kaderbesluit 2002/584 moet aldus moet worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een uitvoerende lidstaat de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie, opgesteld bij Akte van de Raad van 27 september 1996 en op dezelfde dag door alle lidstaten ondertekend, toepast, zelfs wanneer deze Overeenkomst pas na 1 januari 2004 in deze lidstaat in werking is getreden.

(¹) PB C 223 van 30.8.2008.

Hogere voorziening ingesteld op 27 juni 2008 door de Landtag Schleswig-Holstein tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg (Tweede kamer) van 3 april 2008 in zaak T-236/06, Landtag Schleswig-Holstein/Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-281/08 P)

(2008/C 260/06)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirant: Landtag Schleswig-Holstein (vertegenwoordigers: S. Laskowski, Privatdozentin en J. Caspar, Professor)

Andere partij in de procedure: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

Rekwirant verzoekt

- de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 3 april 2008 te vernietigen;
- de vorderingen van rekwirant in eerste aanleg toe te wijzen en het beroep in zaak T-236/06 ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- subsidiair, de zaak naar het Gerecht van eerste aanleg terug te verwijzen opdat dit het aanvankelijke beroep ontvankelijk acht en de tot dan toe gevoerde procedure voortzet;
- over de kosten te beslissen en de Commissie in alle kosten van de onderhavige procedure te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het Gerecht van eerste aanleg heeft het door rekwirant tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen ingestelde beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk verklaard, omdat rekwirant geen rechtspersoon in de zin van artikel 230, vierde alinea, EG is. Het beroep tot nietigverklaring was gericht tegen de beschikkingen van de Commissie van 10 maart en 23 juni 2006 houdende weigering om rekwirant toegang te verlenen tot document SEC(2005) 420, dat een juridische analyse bevat van het ter bespreking in de Raad voorliggende ontwerp-kaderbesluit over de bewaring van gegevens met het oog op het voorkomen,

onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten, daar- onder begrepen terrorisme.

Rekwirant roept ter ondersteuning van zijn hogere voorziening tegen de bestreden beschikking van het Gerecht van eerste aanleg twee middelen in

In de eerste plaats heeft het Gerecht het beginsel om in rechte te worden gehoord geschonden. Dit beginsel, dat een uitdrukking van de waarborg van een eerlijk proces en effectieve rechtsbescherming is, is er onder meer op gericht te verhinderen dat de gerechtelijke beslissing mogelijk wordt beïnvloed door een stelling die partijen niet hebben kunnen bespreken. Hierdoor moeten verrassingsbeslissingen worden voorkomen. Ter vermijding van een verrassingsoordeel had het Gerecht rekwirant in de gelegenheid moeten stellen een misverstand uit de weg te ruimen.

In de tweede plaats heeft het Gerecht het gemeenschapsrecht geschonden, doordat het het feitelijke kenmerk „rechtspersoon” van artikel 230, vierde alinea, EG onjuist heeft uitgelegd en rekwirant ten onrechte niet als rechtspersoon en dientengevolge als procesbevoegd heeft beschouwd.

Het Gerecht heeft in overweging genomen dat de president van de Landtag Schleswig-Holstein in het kader van zijn bevoegdheid tot procesvertegenwoordiging, niet rekwirant, maar „rechtstreeks het Land” vertegenwoordigt, zodat rekwirant geen rechtsbevoegdheid bezit en daardoor bij de gemeenschapsrechter ook geen procesbevoegdheid bezit. Daaruit kan worden geconcludeerd dat het Gerecht het beroep ontvankelijk zou hebben geacht als het verzoekschrift niet rekwirant, maar het „Land Schleswig Holstein” zou hebben vermeld. Dit oordeel is niet alleen in strijd met het recht, omdat het niet met de grondwet van het Land Schleswig Holstein in overeenstemming is, maar levert voor rekwirant ook een verrassingsbeslissing op, waarmee deze geen rekening hoefde te houden. De beschikking van het Gerecht is in de eerste plaats in strijd met het recht omdat het niet heeft erkend dat de Landtag op grond van de grondwet van Land Schleswig Holstein „het door het volk gekozen hoogste orgaan van politieke wilsvorming” is, en in de tweede plaats omdat het Gerecht niet heeft opgemerkt dat de president van de Landtag in het kader van grondwettelijke geschillen die deze betreffen, de Landtag in zijn geheel vertegenwoordigt. Het begrip „Land” wordt in het recht generiek en niet specifiek gebruikt en kan — afhankelijk van het regelgevende kader — zowel op de regering als op het parlement van het Land betrekking hebben.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen (België) op 14 juli 2008 — Societe de Gestion Industrielle (SGI)/Belgische Staat

(Zaak C-311/08)

(2008/C 260/07)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Rechtbank van eerste aanleg te Bergen